

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2019. évi november hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 13.B.436/2018/20/I. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott 1 rb. a Btk. 222.§ (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettéként értékelt cselekményét folytatólagosan elkövetettnek minősíti,
- a vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetést 1 (egy) év 6 (hat) hó szabadságvesztésre, a próbaidő tartamát 3 (három) évre enyhíti,
- megállapítja, hogy a szabadságvesztést végrehajtásának elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani;
- az elkobozni rendelt bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék a 2019. március 27-én kihirdetett 13.B.436/2018/20/I. számú ítéletével **vádlott** büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222.§ (2) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettében, a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulója szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, valamint a Btk. 222.§ (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott zaklatás vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 2 év börtönre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A büntetés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe - annak végrehajtása esetén - beszámította. A bűnjelként lefoglalt kés lefoglalását megszüntette és azt elkobozta. Kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült

178.815 forint bünygyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az *ügyészség* jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészség fellebbezésében foglaltakon túlmenően a vádlott terhére rótt zaklatás büntettének folytatólagosan elkövettként történő minősítésére, valamint az elkobzott bűnjel lefoglalásának megszüntetésével kapcsolatos rendelkezés mellőzésére tett indítványt.

A *vádltt* és *védője* a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetését követően, a jogorvoslati nyilatkozatok megtétele előtt nem adott felvilágosítást a fellebbezésre jogosultaknak a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 551.§ (3) bekezdésében meghatározottak szerint a Be. 583.§ (3) bekezdésében, a Be. 584.§ (3) bekezdésében, valamint a Be. 590.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezések tartalmáról.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fenti, garanciális jellegű figyelmeztetés elmaradása nem teszi lehetővé az ítélet Be. 590.§ (3) bekezdése szerinti ún. korlátozott felülbírálatát.

Ezért az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott ítéletét a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely ekként a Be. 590.§ (2) bekezdése alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetőleg - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

Ennek során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

A vádlott alkohol káros használata zavarában szenved, illetve szenvedett a cselekmény elkövetésekor. Ez azonban nem korlátozta és nem is tette képtelenné cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek a felismerésére, az e felismerésnek megfelelő cselekvésre, illetve nem is korlátozta ezekben. A cselekmények elkövetésekor ittas állapotban volt, mely szokványos részegségnek felel meg.

(Dr. szakértő és dr. **szakért2** igazságügyi pszichiáter szakértők együttes véleménye 8. oldal.)

Az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 6. bekezdésének első sorában a szobájából kilépő sértett neve helyesen sértett 2.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás immár mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt részbeni megalapozatlanságot eredményező hibáktól és hiányosságoktól; az hiánytalan, teljesskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a büntető- és a büntetőeljárási jogszabályok alkalmazása szempontjából jelentős tényeket a szükséges és lehetséges mértékben, az eljárási törvény rendelkezéseit betartva felderítette. E bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte, indokolási kötelezettségének eleget téve adott számot ténymegállapításairól, illetve az azok alapjául elfogadott bizonyítékok mikénti értékeléséről.

A tényállás kismértékű helyesbítésére, kiegészítésére mégis azért volt szükség, mert az elsőfokú bíróság határozatszerkesztési hibájára visszavezethetően a vádlott beszámítási képességére vonatkozó ténymegállapítások nem az ítéleti tényállásban, hanem az indokolás bizonyítékokat értékelő részében kaptak helyet. Ezen túlmenően az ítélet 3. oldal 6. bekezdésében az egyik sértett, sértett 2-neve nyilvánvaló elírás következtében tévesen, F.L.-ként került feltüntetésre.

A fentiek alapján kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is nagyjából megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Ítéletének ezzel kapcsolatos része mindössze annyiban szorult változtatásra, hogy a zaklatás büntetettét a vádlott egységes elhatározással, azonos sértett - **sértett1** - sérelmére, rövid időközönként, többször követte el, ekként a folytatólágosság törvényi egységének a Btk. 6.§ (2) bekezdésében meghatározott feltételei hiánytalanul megvalósultak. A bűncselekmények és a sértett azonossága nyilvánvaló, az elkövetések között egy hónapnál rövidebb idő telt el, illetve az állandó bírói gyakorlat szerint az egységes elhatározás nem azonos a minden részecselekményre kiterjedő előre elhatározással. A törvényi egység olyan esetekben is megállapítható, amikor az egyes részecselekmények ugyanazon az elhatározáson, jelen esetben a vádlott féltékenységre visszavezethető indulatán alapulnak (*BJD 9162., BH 1995.257.*).

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűncselekményeire irányadó halmazati büntetési tételkeretet és annak középértékét helyesen állapította meg. Ugyanakkor a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket nem tárta fel teljeskörűen, ami - figyelemmel a bűncselekmények minősítését érintő változtatásra is - szükségessé tette azok ismételt számbavételét.

A vádlott terhére helyesen az súlyosító körülmény, hogy a bűnhalmazatban álló bűncselekmények száma a kettőt meghaladja. Emellett a testi épség elleni bűncselekmény, valamint a sértett 2-sérelmére elkövetett zaklatás vétsége tekintetében az is, hogy azok sértettjei a vádlott hozzátartozói; ugyanezt a körülményt azonban a **sértett1** vonatkozásában megvalósított zaklatás büntetével összefüggésben már nem lehetett figyelembe venni, hiszen éppen ennek folytán esik súlyosabb megítélés alá. A megváltozott minősítés folytán pedig súlyosító körülmény az érintett bűncselekmény folytatólágos elkövetésében megnyilvánuló fokozott társadalomra veszélyesség is.

Ezzel szemben enyhítő körülmény a vádlott beismerő vallomása, melynek a feltáró jellegére történő utalást ugyanakkor mellőzni kellett. Részben a tettenérésre, részben pedig arra tekintettel, hogy a vádlott olyan tényről nem tett említést, mely más forrásból ne vált volna ismertté. Mellőzte továbbá a másodfokú bíróság a vádlott és **sértett1** sértett házassága felbontásának enyhítő körülményként

történő értékelését.

Ugyanakkor a testi épséget sértő bűncselekmény kísérleti szakban maradása, a kísérlet távoli jellege és a vádlott büntetlen előélete is felelősségét enyhítő hatással bír.

A vádlott javára kellett értékelni megbánó magatartását, illetve az egyik sértett megbocsátását, valamint azt is, hogy a sértett a házastársi hűséget sértő magatartása folytán hozzájárult a bűncselekmények bekövetkezéséhez.

A másodfokú bíróság az enyhítő körülmények lényegesen nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel úgy látta, hogy a büntetlen előéletű, rendezett életvitelű, bűnösségét elismerő és megbánást tanúsító vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány eltúlzottan szigorú, mind a szabadságvesztés tartama, mind pedig a felfüggesztés próbaideje vonatkozásában.

Ezért a Btk. 82.§ (1) bekezdésében és a (2) bekezdés c) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a vádlottal szemben kiszabott büntetést 1 év 6 hónap szabadságvesztésre, míg felfüggesztésének próbaidejét 3 évre enyhítette. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a súlyosbítást célzó fellebbezést nem találta megalapozottnak.

Észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy az elsőfokú bíróság a joghátrány kiszabására vonatkozó rendelkezéseit nem a Btk. Általános Részében foglaltaknak megfelelően fogalmazta meg. A Btk. 35.§ (1) bekezdése szerint ugyanis a bíróság szabadságvesztést szab ki, melyet fogházban, börtönben vagy fegyházban rendel végrehajtani.

A Btk. 72.§ (6) bekezdése értelmében az elkobzott dolog tulajdonjoga törvény eltérő rendelkezése hiányában az államra száll. Miután az elkobozott bűnjel a lefoglalás folytán a bíróság bűnjelkezelőjének birtokában van, a kényszerintézkedés megszüntetése szükségtelen.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta. Egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2019. november 29.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 13.B.436/2018/20/I. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.42/2019/8. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2019. évi november hó 29. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.

a tanács elnöke